

HET MOEDIGE VISJE

‘Nee, nee, nee, neeeeeee! Ik blijf hier niet zomaar zitten wachten tot mijn leven voorbij is!’

Het moedige visje stond luid te roepen aan de schoolpoort. Een hele groep klasgenootjes was in een grote kring rondom hem komen staan, want als hij in zo’n bui was, beloofde dat meestal spektakel.

‘Ik wil groot en beroemd worden! Ik wil dat ze in alle hoeken van de oceaan vertellen over het moedige visje dat iedereen durft te interviewen. Ik droom van grote krantenkoppen en miljoenen volgers op YouBlube. Ik wil het woord van het jaar verzinnen! Ik wil dat iedereen weet wie ik ben!’

Zijn stem klonk luider en luider.

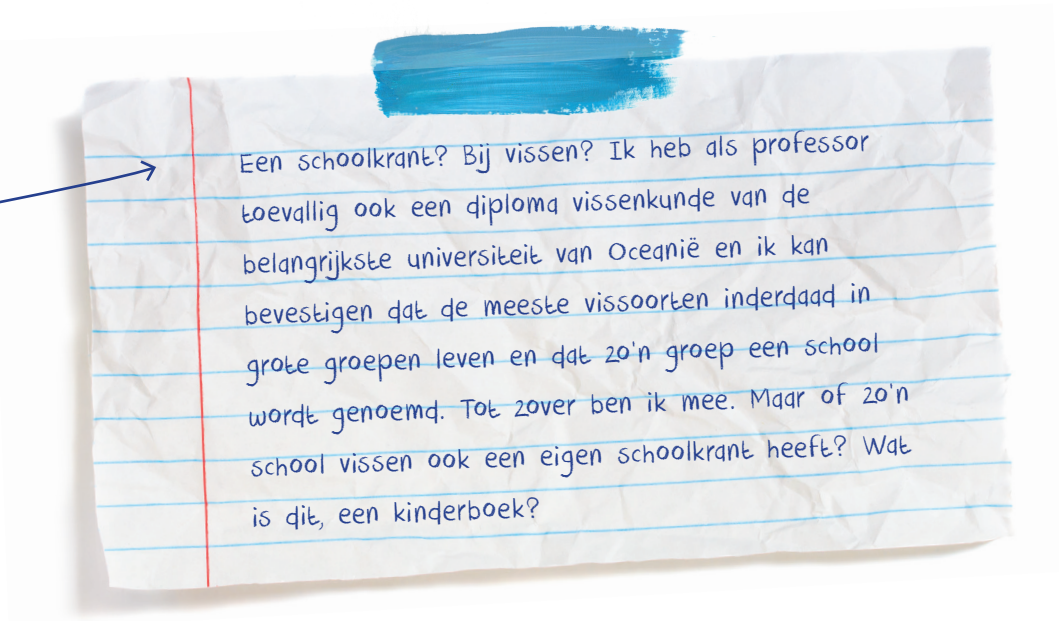
‘Trouwens, denk je dat die schoolkrant zichzelf schrijft of zo?’ Na die woorden draaide hij zich om en met enkele krachtige slagen van zijn kleine vinnetjes verliet hij de school. Zonder nog één keer om te kijken, zwom hij weg van het veilige koraalrif. Zomaar het donkere blauw van de oceaan tegemoet.

‘Maar... maar... dat mag toch helemaal niet!’

‘Pas op voor de haai!’

‘Je gaat dood buiten het rif!’

Het moedige visje hoorde nog allemaal opgewonden stemmetjes door elkaar goede raad naar hem roepen. Maar het was te laat, zijn besluit stond vast, vandaag was de eerste dag van de rest van zijn leven. Dus zwom hij vinnig verder en al snel was het rif helemaal verdwenen. Zo ver was hij nog nooit van huis geweest. Het was eigenlijk de allereerste keer dat hij echt iets had gedaan wat niet mocht. Hij zou hen allemaal eens laten zien dat het leven aan de durvers is en dat je niet in zo'n saai koraalrif moet blijven wachten tot er iets spannends gebeurt. Dit was het echte leven!

Een schoolkrant? Bij vissen? Ik heb als professor toevallig ook een diploma vissenkunde van de belangrijkste universiteit van Oceanië en ik kan bevestigen dat de meeste vissoorten inderdaad in grote groepen leven en dat zo'n groep een school wordt genoemd. Tot zover ben ik mee. Maar of zo'n school vissen ook een eigen schoolkrant heeft? Wat is dit, een kinderboek?

Vlak voor hem doemde een scheepswrak op met bovenaan een witte vlag met een rood kruis erop. Hij was net met zichzelf aan het overleggen of het er veilig genoeg uitzag om dichterbij te zwemmen, toen hij in zijn ooghoek iets zag

bewegen. Een donkere schaduw viel over hem en hij zag de flikkering van een blinkende rij scherpe tanden.

‘Een haai!’ schrok hij.

Het moedige visje zwom zigzaggend alle richtingen uit, zoals hij geleerd had in de les verdedigingstechnieken. Hij schoot als een pijl naar boven, stopte bruusk, buitelde enkele keren om zijn as en zwom als een raket naar links. Zo probeerde hij de haai af te schudden. Maar het moedige visje werd moe. Hij sloot zijn ogen en zag nog net het droombeeld van zichzelf als wereldberoemd visje op YouBlube voor zich, voordat alles zwart werd.

Helemaal zwart.

‘Ben ik dood?’ vroeg het kleine visje een tijdje later, terwijl hij met zijn ogen knipperde.

‘Het scheelde niet veel en ik weet niet of ik dat kleine vinnetje van je nog helemaal kan redden, maar je leeft nog.’ Een grote haai maakte een laatste stukje gips vast rond zijn gebroken vin.

Het visje schrok toen hij de haai zag en wilde wegzwemmen, maar hij was vastgemaakt op wat wel een bed leek.

‘Waar ben ik?’, klonk de bibberende stem van het visje.

‘Je hoeft zeker niet bang te zijn. Welkom in het ziekenhuis van de zee. Ik heb dit oude scheepswrak helemaal op mijn eentje omgebouwd tot ziekenhuis. Er is een operatiekwartier, een keuken, een fitnessruimte en er zijn vijf kamers. Ik ben hier de dokter, de chirurg, de verpleger,

de kok en de poetsploeg en ik doe alles even graag.’ De haai glimlachte. ‘Het is lang geleden dat ik hier een patiënt had, dus ik moet wel weer wennen.’

De haai pauzeerde om te kijken of het visje alles goed begreep en ging verder: ‘Ik heb je opgevist na de aanval door mijn broer. Typisch iets voor hem, hij valt aan, bijt een stukje uit zijn prooi en besluit dan dat hij toch geen honger heeft. Je zou niet het eerste gewonde visje zijn dat helemaal naar de bodem van de oceaan zweeft en daar deel uitmaakt van de eeuwige visvelden.’

‘Je broer? De eeuwige visvelden? Een ziekenhuis?’ Het hoofd van het visje tolde.

‘Ik leg het je later nog weleens uit, nu is het belangrijk dat je voldoende kunt rusten.’ De grote grijze haai deed het zeewiergordijn achter zich dicht zodat het moedige visje alleen op zijn bed lag. Al snel viel hij in een diepe slaap.

‘Hoe voelt de zieke zich vanmorgen?’

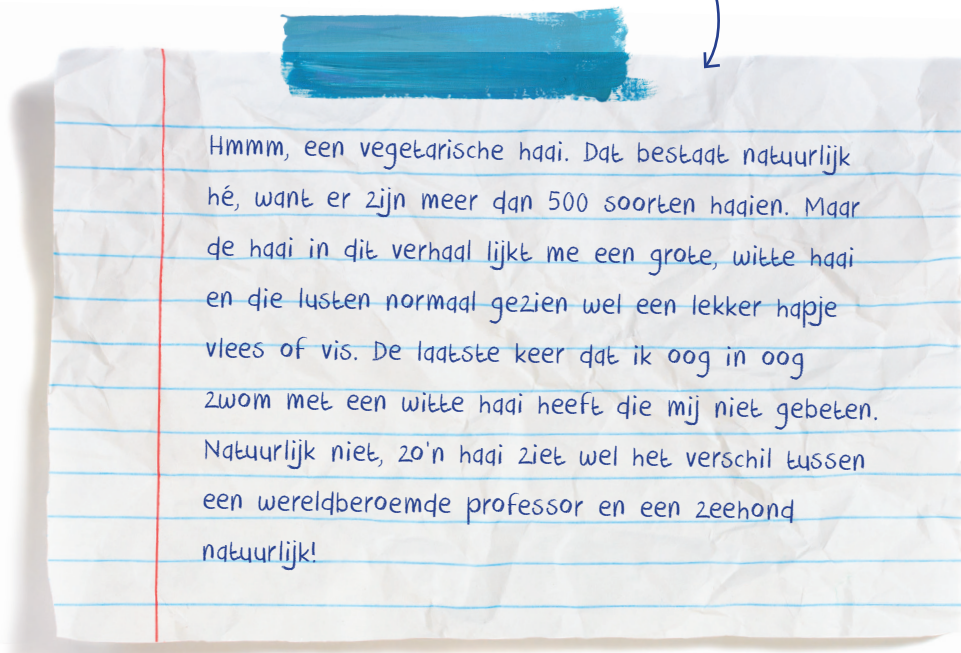
De haai kwam met een groot dienblad aanzetten. ‘Hier is je ontbijt: een sapje van zeewier om aan te sterken en wat algen. Hopelijk vind je het lekker, ik ben vegetariër zie je.’ De lieve grijze haai kreeg een blosje op zijn wangen toen hij dat zei.

‘Wat ben je?’, vroeg het visje slaperig.

‘Ik ben vegetariër’, fluisterde de haai vriendelijk en hij keek ongerust over zijn schouder of niemand hen hoorde, ‘Dat betekent dat ik geen dieren eet.’

‘Maar je bent een haai!’ Het visje was meteen klaarwakker.
‘Ben je de enige vegetarische haai in de hele oceaan?’

‘Ik denk het wel, ik heb in elk geval nog nooit een andere haai ontmoet die er ook moeite mee had om andere dieren pijn te doen en op te eten.’

‘Was je altijd al zo?’, vroeg het visje.

‘Ja, ik heb altijd wel geweten dat ik een beetje anders was, maar het heeft lang geduurd voordat ik wist dat zeewier eigenlijk best lekker smaakt.’

‘Wat doe je de hele dag als je niet op jacht gaat?’ Het visje was nu goed op dreef.

‘Wat is dit eigenlijk, een kruisverhoor?’, vroeg de grote haai lachend.

‘Nee, dit is een interview voor het schoolkrantje. Ik zou ook graag een foto nemen.’

De haai schudde zijn kop. ‘Niets daarvan, het is tijd om te rusten voor jou, je wonde moet echt nog wel beter genezen voordat je weer naar huis kunt!’

Met die woorden stopte de haai het kleine visje stevig onder het dekbed.

Na een paar dagen voelde het moedige visje zich weer helemaal als een vis in het water.

‘Je mag naar huis’, zei de haai en hij keek een beetje beteuterd.

‘Ben je niet blij dat ik genezen ben?’, vroeg het visje verbaasd.

‘Natuurlijk wel,’ zei de haai snel, ‘alleen, ik zal je missen. Er zijn niet zoveel vissen zo moedig als jij om zo ver weg van het veilige koraalrif te zwemmen, dus ik heb hier niet vaak patiënten in mijn ziekenhuis. Ik kijk hier graag naar ziekenhuisseries en lees ook veel boeken over opereren, maar dat is natuurlijk nog iets helemaal anders dan in het echt dieren kunnen verzorgen.’

Het visje was stil en dacht diep na.

‘Wat is er?’, vroeg de haai ongerust, ‘Je kijkt zo vreemd, je hebt toch geen hoofdpijn? Moet ik een pilletje voor je halen?’

‘Nee, ik heb geen hoofdpijn. Ik heb een idee!’

Het moedige visje kwam uit bed en danste enthousiast in het rond.

‘Ik weet wat we moeten doen! We moeten een tweede ziekenhuis openen!’ , riep het visje.

‘Nog een ziekenhuis? Waarom? Hier zijn al bijna geen patiënten! En waar dan? Dit is het rustigste plekje in de hele oceaan! Vind je het hier niet mooi misschien?’ De grote vriendelijke haai keek uit het raam naar de kalme oceaan en begreep er helemaal niets van.

Het kleine visje gaf geen antwoord en trok de verbaasde haai mee, weg van het ziekenhuis. Hij begon in de richting van het koraalrif te zwemmen en spiedde rond om te kijken of er geen gevaar dreigde, maar dat was niet nodig aangezien de schaduw van de grote haai hem perfect camouflerde.

Toen ze bijna bij het rif kwamen, hoorden ze eerst blije kreetjes.

‘Visje! Daar ben je! We dachten dat je dood was! Hoera, visje is terug!’ Allemaal opgewonden stemmetjes klonken door elkaar.

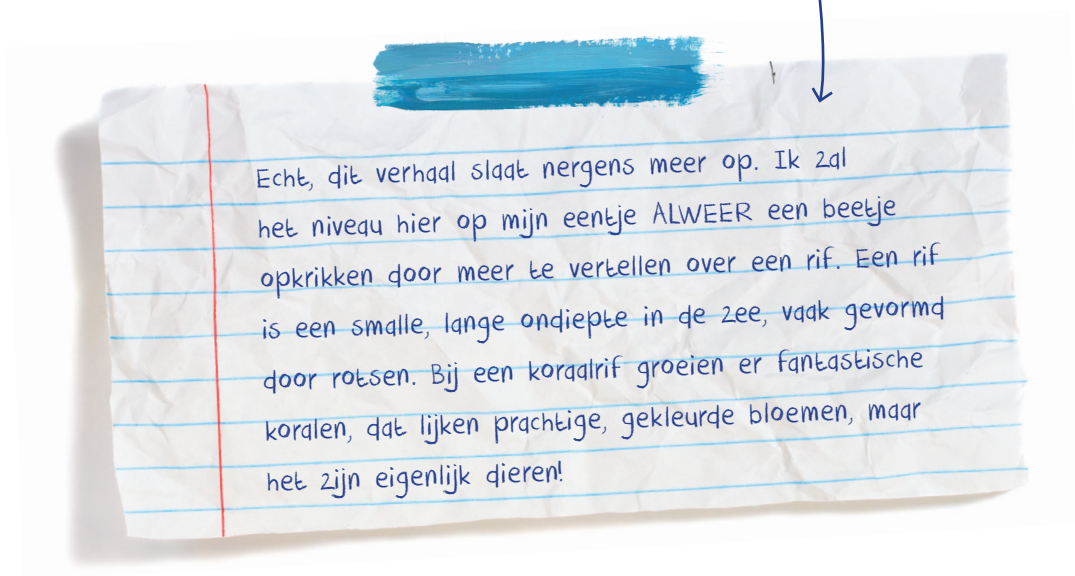
Maar toen: ‘Waaah, een haai!!! Snel, snel, verstop je! Visje, er zwemt een haai achter jou. Pas op!!’

Alle enthousiaste, lieve visjes verdwenen pijlsnel in holletjes, gaatjes en andere verstopplekken van het rif.

De haai zwom een stukje achteruit.

‘Dit was geen goed idee, ik had gewoon in mijn ziekenhuis moeten blijven. Dit is precies de reden waarom ik als dokter geen huisbezoeken meer doe, iedereen is altijd bang van mij. Je kunt me niet helpen, visje. Ik ga terug!’ fluisterde de haai en zwom een stukje achteruit, weg van iedereen die bang van hem was.

Het moedige visje trok zich niets aan van alle heisa en wenkte de haai naar een kleine grot vlak bij het rif.

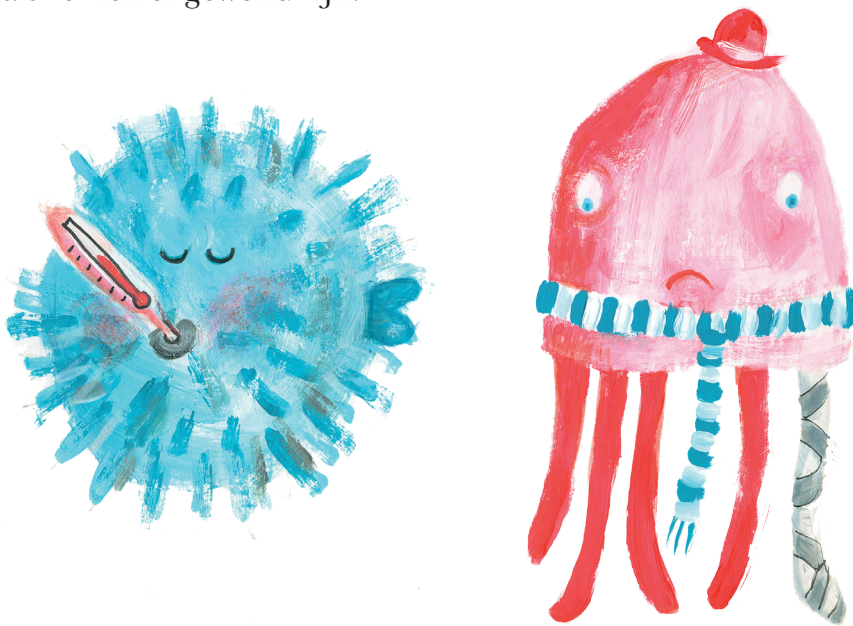
‘Kom binnen. Kijk eens rond. Het is niet zo groot, maar als je deze grot kunt inrichten als plek waar alle bewoners van het rif naar de dokter kunnen komen, zou dat niet geweldig zijn? Sommige dieren kun je meteen hier genezen en andere brengen we naar het ziekenhuis zodat je ze daar kunt opereren en verzorgen. Wat denk je? Dat is toch echt een fantastisch idee van mij?’ Stralend draaide hij zich om naar de grote haai.

Die zwom voorzichtig rond in de grot en bekeek alles aandachtig.

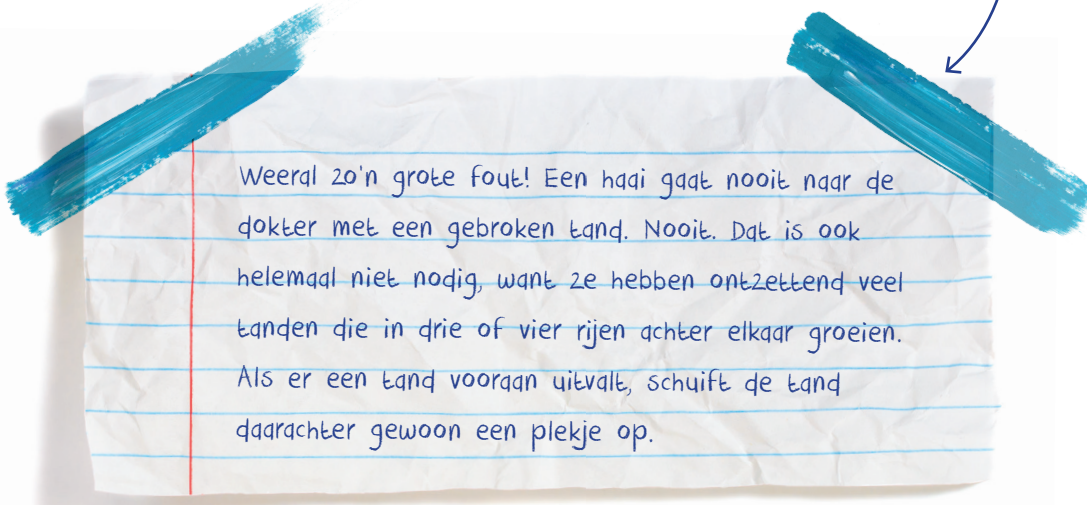
‘Mmmmm,’ deed de haai, ‘en je denkt dat dat een goed idee is omdat ik hier dicht bij het rif meer patiënten kan verzorgen?’

‘Natuurlijk! Ze zullen wel moeten wennen aan het idee dat een haai hun nieuwe buur wordt, maar ik zorg er wel voor dat ze snel bijdraaien en daarna zullen ze heel blij zijn dat ze in deze grot naar de beste dokter van de hele oceaan kunnen komen!’

De volgende dag opende de haai zijn dokterspraktijk in de grot vlak bij het veilige rif. In het begin durfde bijna niemand langs te komen, dus had de haai tijd genoeg om naast de grot een klein moestuintje aan te leggen waar hij verschillende soorten geneeskrachtig zeewier kon telen. Toen verscheen een prachtig artikel in de schoolkrant. Een oud opa-visje was de eerste die op bezoek durfde te komen bij de haai om eens naar zijn pijnlijke rug te laten kijken. Hij werd geopereerd en kreeg een extra vinnetje uit plastic waardoor hij weer zo snel en soepel kon zwemmen als in zijn jonge jaren. Sinds die dag komen alle visjes, zeeschildpadden, zee-egels en kwallen naar de haaiendokter als ze ziek of gewond zijn.

Op een mooie dag zwom er zelfs een mooie meisjeshai langs met een gebroken tand. Zij raakte zo betoverd door haar dokter dat ze besloot bij hem te blijven en chirurg te worden. Dus intussen gaat het heel goed in het ziekenhuis en is de grote, grijze haai waarschijnlijk ook de gelukkigste haai uit de hele oceaan.

Weeral zo'n grote fout! Een haai gaat nooit naar de dokter met een gebroken tand. Nooit. Dat is ook helemaal niet nodig, want ze hebben ontzettend veel tanden die in drie of vier rijen achter elkaar groeien. Als er een tand vooraan uitvalt, schuift de tand daarachter gewoon een plekje op.

En het kleine visje? Dat kreeg na het artikel over de haaiendokter zoveel nieuwe volgers op YouBlube dat hij op een mooie dag telefoon kreeg uit Hollywave. Ze hadden nog nooit gehoord dat een klein visje zo'n spannende verhalen kon vertellen. Zouden ze intussen een film over hem hebben gemaakt?

